

EMLÉK, JELENRE FORDÍTVA

Ahonnán anyámat, nagyapámat,
onnan ismertem őket – nekem egy falu
nyelvén szólt a század,

azén s itt, hol a nyomorúság a
világszínvonalon állt – fát lopott s a kést
dugta csizmaszárba.

Érzett s nem kimondott forradalom.
Legfeljebb dühödten megszorulni várták
kötélként egy nyakon.

*

Hómezőről szállt szél: irodalom,
agyamba fújt – s négy kiskatona sárban
úszott, a kert alól,

hozták a tanúságot, reményt, hogy
épp a nyomorúságból építhet falu
fölébe hajlékot,

utat a század alá az agy s kar,
csendült és csikordult hát a próbatétel,
napsütéssel, faggyal.

*

Így lett Pétervár s Kisgyőr határos –
pár ezer kilométer, pár évtized mi
élethez-halálhoz,

ahhoz a magányhoz, amit az Ūr
az emberiségnek kínál, míg az idő
szorul szívünk körül?

Az egyetlen válasz már, amivel
ember a földgolyóra állt fiú, Hamlet
kérdését dönti el.

*

Amit az emberiségnek én, a
mezei kölyke, mondhatok – innen mondom,
szívemben a példa

magyarul, mit oroszok-emberek
teste a hófúvásba mint használható
eszmét szövegezett,

emberiségre-fordíthatóan,
Föld-méretűre, az időt nevelőre —
a forradalomban.

M E S E

Kalász Mártonnak

Bizony, én összekeverem az éjszakát, a
nappalt; az éneket,
amit már meg se írok s amit zihálva
élek: életemet,

s most pilinkézik rá a hús-meleg, puhába
szögletest bújtató,
a tisztaság, melynél sorsom tarkasága
finoman látható,

és könyörtelenül is, de igazán, mert
épp ilyen lehetett
a táj a mesekönyvben, amit apám meg
sohasem vehetett,

hát most megkapom a fehérre-feketére
osztott világban az
egy biztatást, hogy örömbe-szenvedésbe
bújik el az igaz,
van, rejtezik, megjelen és ha kell, varázsol,
de ettől igazabb,
ő szabadít ki az elmúlás markából
kis királyfiakat,

ahogy most mosolyomat — düh és fáradtság
sárkányai közül,
hogy a tanulság énekel bennem, arcát
mutatva felderül,

derülök én is, viszem, jártatom a hóban
próbára-tett hitem,
s jártat ő engem, hús valóság, valótlan
kristály-jegeiden.